

Bíróságok, operák és Rippl-Rónai

Kengyel Miklós tanár úrral – ahogy az lenni szokott – először nem Magyarországon, hanem egy berlini konferencián találkoztam 2014-ben, ahol ő a választott-bíráskodásról adott elő, én pedig az átalakult alkotmánybíráskodásról tartottam előadást. Persze már ismertem az írásait, a világosan felépített, alapos polgári eljárásjogi könyvéből tanultam az egyetemen is. Akkor az igazságszolgáltatás nyilvánosságának alkotmányos követelményei és korlátai foglalkoztattak leginkább, és a tanár úr gyorsan szakmai mentorrá vált a munkámban. Nemcsak a bíróságokkal kapcsolatos hatalmas ismeretanyaga nyűgözött le, hanem a széles körű összehasonlító jogi ismerete, és az általa alkalmazott interdiszciplináris megközelítés is. A témában elkészült habilitációs dolgozatomat már nem olvashatta, ahogy félbemaradt az utolsó közös munkánk, a jó igazságszolgáltatásról szóló átfogó kutatás is.

Volt azonban a kutatómunka mellett egy másik közös szenvedélyünk is, amely a szakmai találkozások szövetét újra át- és átfonta: a kultúra iránti rajongásunk. Beszélgetéseinkben és leveleinkben rendszeresen megtárgyaltuk a legutóbb látott opera-előadásokat, koncerteket. A tanár úr inkább a hagyományos előadásokat kedvelte, és gyakran bosszankodott a túlzó rendezői koncepciókon vagy a közönséget kiskorúsító komolyzenei magyarázatásokon. Mindig volt tanácsa, hogy utazásaimon melyik múzeumot ne hagyjam ki („a csodálatos Musée d’Orsay-t a páratlan impresszionista kiállításával!”), Budapesten éppen melyik kiállítást ajánlja („Modigliani a legnagyobb kedvenceim közé tartozik”). Valahogy mégis mindig visszakanyarodtunk közös kedvencünkhöz, szülőföldje, Kaposvár szülöttjéhez. Sokszor jött e-mail arról, hogy Rippl-Rónairól új életrajzi adatot vagy egy új festményt fedezett fel: „kissé elbizakodottan azt hittem, már – majdnem – mindent tudok Rippl-Rónairól. És akkor a kezembe került...”

Nemrég egy kollégával arról beszélgettünk, hogy egy fiatal kutató-oktató sorsát mennyire meghatározza, ha egy idősebb kolléga úgy dönt, idejét, figyelmét, bölcs meglátásait odaajándékozza. Kengyel Miklós tanár úr így adott: önzetlenül és szeretettel. Most már rajtunk a sor.

Bodnár Eszter